

РЕШЕНИЕ

№ 3380

гр. София, 29.06.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVI КАСАЦИОНЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на 29.05.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Ива Кечева

ЧЛЕНОВЕ: Николай Ангелов

Маргарита Йорданова

при участието на секретаря Мариана Велева и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **2699** по описа за **2020** година докладвано от съдия Николай Ангелов, и за да се произнесе взе предвид следното:

4

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

С Решение от 14.02.2020 г., постановено от Софийския районен съд, Наказателно отделение, 9-ти състав по н.а.х.д. №14081/2018г., е изменено наказателно постановление /НП/ №75/0023-4269 от 18.07.2018 г. на Изпълнителния директор на Агенцията за хората с увреждания /АХУ/, с което на основание чл.53 от ЗАНН, на [фирма],[ЕИК] е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 10 000 лева за нарушение на чл.12, ал.2, т.1 от Наредба за условията и реда за осъществяване и контрол на дейностите по предоставяне на помощни средства, приспособления и съоръжения за хората с увреждания и медицински изделия, посочени в списъците по чл. 35г, ал. 1 от Закона за интеграция на хората с увреждания - отменена на 02.08.2019г. с Наредба № РД-07-8 от 24.07.2019г. за условията и реда за осъществяване и контрол на дейностите по предоставяне и ремонт на помощни средства, приспособления, съоръжения и медицински изделия за хората с увреждания (2019 г.) като е намален размерът на наложената имуществена санкция от 10 000 лева на 500 лева.

След като СРС е допуснал техническа грешка при изписване номера на процесното НП в мотивите и диспозитива на цитираното по-горе решение, е образувано производство по реда на чл. 414, ал.1, т.1 от НПК за отстраняването, в следствие на което е постановено и Решение от 14.02.2020г. по н.а.х.д. №14081/2018г.

Недоволни от така постановеното решение, [фирма],[ЕИК], представлявано от П. П., чрез адв. Б. М. и Агенция за хората с увреждания, чрез юрк. Б. Б. го обжалват.

В жалбата от [фирма], са изложени доводи за постановяване на обжалваното решение в нарушение на материалния закон и процесуалните правила, както и че въззивният съд неправилно е възприел фактическата обстановка. Твърди, че е налице разминаване между описанието на нарушението в АУАН и издаденото НП – в първото е посочено, че не е представен анализ на цените на едро, а в НП е посочено, че не е представен анализ на цените на търговците на дребно. Сочи още, че не съответства и правната норма въз основа на която е санкционирано дружеството. Възражава се срещу извода на районния съд, че АУАН е издаден след изтичане на 3-месечния давностен срок по чл. 34, ал. 1 от ЗАНН. Изложени са доводи, че при съставяне на АУАН и издаване на НП са спазени изискванията на чл. 57, т. 5 от ЗАНН. Иска се от съда да отмени обжалваното решение и потвърденото с него НП. Претендира разноски.

С жалба от Агенция за хората с увреждания, чрез юрк. Б., се твърди, че необосновано СРС е изменил НП като е намалил размера на наложената имуществена санкция и присъдил адвокатско възнаграждение в размер на 1000 лв. на [фирма]. Възражава срещу размера на така присъденото адвокатско възнаграждение и алтернативно моли съда същият да бъде намален до 50 лв. или до предвидения в Наредба за за минималните размери на адвокатските възнаграждения. Иска се отмяна на решението на СРС и вместо него да бъде постановено ново, с което да потвърди изцяло процесното НП. Депозиран е отговор на касационната жалба от Живот 2016“ Е.. Претендира разноски, за които е представен списък.

Представителят на Софийска градска прокуратура моли съда да уважи жалбата на Агенцията за хора с увреждания като основателна и доказана.

След като се запозна с обжалваното съдебно решение, обсъди наведените касационни основания и доводите на страните, Административен съд София – град, Шестнадесети касационен състав, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

От фактическа страна районният съд е приел за установено въз основа на събраните по делото писмени доказателства и гласни доказателствени средства, че на 09.02.2018 г. след извършена проверка в сградата на АХУ в [населено място], [улица]– 106, съгласно КП № 1 от 09.02.2018 г. на тричленна комисия в състав С. Й. П., Н. П. Н. и И. П. Д. назначена със заповед № 0023-0673/08.02.2018 г. на изп. директор на АХУ, е установено по отношение на дружеството [фирма], че същото не е подало и регистрирало до 30.10.2017 г. задължителен анализ на цените на продаваните медицински изделия, съобразно фактурите, издадени от търговците на едро.

Неизпълненото конкретно задължение на дружеството [фирма], по отношение на конкретния анализ за предхождащата дата на проверката от 09.02.2018 г., а именно до 30.10.2017 г. е очертано в АУАН № 22-СИ – 29.03.2018 г. и КП № 1 от 09.02.2018 г.

Въз основа на АУАН е издадено и обжалваното Наказателно постановление (НП) № 75/0023-4368 от 18.07.2018 г. на Изпълнителния директор на Агенцията за

хората с увреждания, с което на основание чл.53 от ЗАНН, е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 10 000.00 лева на дружеството [фирма],[ЕИК] за нарушение на чл.12, ал.2, т.1 от Наредба за условията и реда за осъществяване и контрол на дейностите по предоставяне на помощни средства, приспособления и съоръжения за хората с увреждания и медицински изделия, посочени в списъците по чл. 35г, ал. 1 от Закона за интеграция на хората с увреждания - отменена на 02.08.2019г.

По отношение на жалбата на [фирма].

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ ЗАНН, и от лице с право и интерес от обжалване, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана досежно нейната основателност.

Разгледана по същество, същата е неоснователна.

Неоснователно е твърдението на касатора, че АУАН е издаден след изтичане на 3-месечния давностен срок по чл. 34, ал. 1 от ЗАНН. Настоящият съдебен състав споделя изцяло изводите на въззивната инстанция в тази насока. Нарушителят е открит на 09.02.2018 г. и АУАН е съставен на 29.03.2018 г., а именно - в предвидения в закона тримесечен срок. Неправилно би било да се приеме, че нарушителят е бил известен на административно-наказващия орган на 31.10.2017г. преди да е извършена съответната проверка от АО.

Неоснователно е наведеното в касационната жалба твърдение, че е налице разминаване между описанието на нарушението в АУАН и издаденото НП – в първото е посочено, че не е представен анализ на цените на едро, а в НП е посочено, че не е представен анализ на цените на търговците на дребно – и това е довело до неяснота за дружеството относно вмененото нарушение.

Съгласно чл. 12, ал.2, т.1 от Наредбата за условията и реда за осъществяване и контрол на дейностите по предоставяне на помощни средства, приспособления и съоръжения за хората с увреждания и медицински изделия посочени в списъците по чл. 35г, ал. 1 от Закона за интеграция на хората с увреждания (отменен 02.08.2019 г.) търговците на дребно се задължават да представят в Агенцията за хората с увреждания анализ на цените на съответните продавани медицински изделия съобразно фактурите, издадени от търговците на едро. В НП е посочена ясно нарушената разпоредба, поради което изтъкнатото от дружеството разминаване между описаното в АУАН и НП не представлява нарушение от категорията на съществените, което не би позволило на нарушителя да разбере вмененото нарушение. За да послужи едно процесуално нарушение като основание за отмяната на наказателното постановление, следва да се установи, че именно това нарушение на процедурата е ограничила правото на защита на наказаното лице да узнае какво е нарушението и кога същото е извършено. Това в случая не е налице.

По отношение на жалбата на Агенция за хората с увреждания.

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ ЗАНН, и от лице с право и интерес от обжалване, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана досежно нейната основателност.

Разгледана по същество, същата е неоснователна.

Съгласно чл. 144 от АПК по отношение на дължимите разноски в процеса субсидиарно приложим е ГПК. Разпоредбата на чл. 78, ал. 5 ГПК предоставя възможност на дължащата разноски страна да направи възражение за прекомерност на заплатеното от другата страна по спора адвокатско възнаграждение. В случая, АХУ не

се е възползвал от тази възможност. Разпоредбата на чл.78, ал.5 от ГПК предвижда правомощие на съда да намали заплатеното възнаграждение за адвокат, поради прекомерност по искане на насрещната страна, т.е. искането следва да е направено в рамките на производството, за което се присъжда процесният хонорар. Недопустимо е за пръв път пред настоящата инстанция под формата на оплакване да се прави такова искане. Предмет на въззивното обжалване следва да е решението, с което въззивният съд се е произнесъл по искането за намаляване на изплатения хонорар. Поради това, че възражението за прекомерност е преклудирано, същото не може да бъде обсъждано и в настоящото производство.

С оглед на изложеното, настоящият съдебен състав счита, че районният съд е изпълнил служебното си задължение да проведе съдебното следствие по начин, който е осигурил обективно, всестранно и пълно изясняване на всички обстоятелства, включени в предмета на доказване по конкретното дело, на базата, на които е постановил законосъобразен съдебен акт, който следва да бъде оставен в сила.

При този изход на спора на страните не следва да се присъждат разноски.

Ето защо на основание чл. 221, ал. 2, предл. първо АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ ЗАНН, Административен съд – София град, XVI - ти касационен състав, след съвещание,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 14.02.2020 г., постановено от Софийския районен съд, Наказателно отделение, 9-ти състав по н.а.х.д. №14081/2018г.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.